

General | | Actualitzat el 28/09/2020 a les 07:57

Com ha de ser casa nostra per afavorir la cocriança?

Les arquitectes d'Equal Saree, que fan arquitectura des d'un punt de vista feminista amb un enfocament transdisciplinari, ens expliquen com ha de ser casa nostra per tal d'afavorir la cocriança

[inicentrareport]Sí, l'arquitectura també té traces del patriarcat. Els models de ciutat estan pensats per homes i no per facilitar la conciliació o la cocriança. També les nostres cases i models d'habitatge. Que la cuina sigui petita, la rentadora a un espai lluny d'on hi haurà la roba bruta i neta, no tenir lloc suficient per guardar les coses (o tenir massa coses), no facilita la conciliació, el dia a dia o la cocriança.

Equal Saree és un estudi d'arquitectura i urbanisme des d'una perspectiva feminista. Dissenyen i repensen patis, espais i habitatges amb un enfocament transdisciplinari per crear espais igualitaris. Avui ens expliquen com han de ser les cases i com les hem d'organitzar per tal d'afavorir la cocriança. Ens ho explica l'arquitecta Helena Cardona.

[GotaVerdaPle] **Com seria la llar ideal perquè es donessin aquestes bones condicions per afavorir la cocriança i el bon repartiment de tasques domèstiques (cuina, menjador...etc)**

[GotaVerdaBuit] No hi ha un únic model de llar ideal, ja que les famílies, les unitats de convivència, els costums i els ritmes de vida són diversos. Per això, el més important és que els habitatges s'adaptin a les persones i no al contrari. Perquè això sigui possible hi ha algunes claus a tenir en compte:

[GotaNegraPle] Espais no jeràrquics: per posar un exemple molt comú, si un habitatge té dormitoris de dimensions similars, s'adaptarà molt millor a la diversitat de famílies (monomarentals/parentals, unitats que inclouen els avis o les àvies o altres models de convivència) i als diferents moments del cicle de vida (famílies amb nadons, amb fills o filles petits, adolescents i un cop aquests han marxat de casa) que si té la distribució convencional d'habitació principal (concebuda com a "habitació de matrimoni") i la resta d'habitacions individuals, enfocada a un únic model de família nuclear i heteropatriarcal.

[GotaNegraPle] Espais flexibles: Un habitatge flexible ens permet adaptar els espais a les necessitats del dia a dia i també, a llarg termini, als canvis que tenen lloc al llarg del cicle vital. Generalment han estat les dones arquitectes qui s'han preocupat més per donar solucions als problemes domèstics i quotidians. Per exemple, dos habitatges per famílies monomarentals que es comuniquen a través de l'espai de la sala per facilitar la cocriança. O altres propostes amb separacions interiors mòbils o flexibles, que permeten separar o unir els diferents ambients de l'habitatge en funció de les necessitats i del moment vital.

[GotaNegraPle] Espais comunitaris: disposar d'espais comunitaris compartits amb el veïnat facilita les relacions socials, la cocriança i la col·lectivització d'altres tasques de cura. Aquests espais poden tenir una funció especialitzada, com una sala de rentadores, o bé ser espais multifuncionals que permetin jugar, estudiar, fer esport o celebrar actes comunitaris.

A

Proposta d'habitatge flexible de l'arquitecta Elsa Prochazka, Frauen Werk Statd, Viena (1990)

[GotaNegraPle] Cuines semiobertes de dimensions suficients per permetre el treball simultani de dues o més persones. És important que estigui en un lloc central de l'habitatge i en relació amb els espais d'estada (no aïllada). La relació visual ens permet cuinar a la vegada que tenim cura dels infants. L'opció de tenir una cuina semioberta amb possibilitat de tancar-se permet desconnectar de les tasques domèstiques quan estem als espais de relació i descans.

[GotaNegraPle] El cicle de la roba i el cicle del menjar: La distribució de l'habitatge ha de contemplar els espais necessaris per desenvolupar el cicle de la roba (guardat de roba bruta, rentar, estendre, planxar o reparar, guardat de roba neta) i del menjar (espais de guardat de menjar i estris, cuinar, menjar, recollir i rentar, escombraries) i optimitzar els recorreguts per garantir la màxima eficiència.

[GotaNegraPle] Espais d'emmagatzematge: tenir lloc suficient on guardar les coses que s'utilitzen quotidianament (estrils de neteja, reciclatge d'escombraries) i les que són d'ús estacional (abrics, material esportiu, roba de llit) és quelcom que sovint no es té en compte a l'hora de dissenyar els habitatges. L'espai de guardat és necessari tant a l'interior dels habitatges com als espais comuns (bicicletes, cotxets).

[GotaNegraPle] Espais adaptats a la infància: els habitatges actuals estan lluny de ser espais segurs i adaptats a les necessitats i corporalitats de les criatures. Les dimensions i alçades del mobiliari i els diferents elements dintre d'un habitatge no permeten que nens i nenes en facin un ús autònom (dutxes, lavabos, interruptors, armaris) i participin activament de les activitats que s'hi desenvolupen quotidianament. Aquesta falta d'adaptació suposa una sobrecàrrega per a les persones que cuiden als infants.

Totes aquestes idees s'han generat al llarg dels segles gràcies a les contribucions de les dones (arquitectes o no) que han pensat solucions de disseny per facilitar la vida quotidiana. Per aprofundir en les aportacions de les arquitectes a la millora dels habitatges en clau de gènere us recomanem el llibre "Mujeres, casas y ciudades" de Zaida Muxí.

[GotaVerdaPle] **Posar en el centre de tot les cures cap a les persones, què implica en l'àmbit de l'arquitectura? És possible i viable ara per ara?**

[GotaVerdaBuit] Dissenyar espais centrats en les cures no implica necessàriament més dificultats o un major cost. Es tracta d'una cosa més profunda: canviar les nostres prioritats com a societat, visibilitzar i valorar les cures com a essencials i necessàries per viure. Només així podrem tenir-les en compte a l'hora de pensar els habitatges i les ciutats en general.

[ficentrareport]